

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

מה מבקשים ממני?

נתן התרגש, הסתובב מעט לכיוון מוטי, כשידו על פניו רכז את עיניו. "נפתלי היה סוחר בדים. מדי מספר חודשים היה נוסע ליששכר הסיטונאי הגדול, אצלו היה מוצא סחורה מרבה, עשרות מיני בדים בצבעים שונים.

פעם אחת, לאחר שהעמיס על העגלה את הבדים, יצא לדרך, והנה רואה שהסוס מתקשה לסחב את העגלה, "משהו קרה" הרבה לעצמו. בעיניו סקר את כל צדדי העגלה, ומה הוא מגלה? חסר שמן באחד מגלגלי העגלה. שב נפתלי ליששכר הסיטונאי, בקש ממנו 'שמן מכונה' והלה הוציא מהמחסן והגיש לו בשמחה.

באמצע הדרך עצר את יששכר פישל העגלון ושאל: "איך נוסעת עגלתך מהר כל כך?". "יששכר הסיטונאי הביא לי שמן" השיב לו נפתלי. נסע פישל ובקש לקבל גם הוא שמן. תמה בפיו יששכר: "איני מוכר כלל שמן..." "ומדוע לנפתלי נתת כן?" תמה פישל.

השיב יששכר בחן אמתי: "נפתלי קונה אצלי תמיד סחורה מרבה, על הדרך כשבקש טובה, שמחתי לעזר לו. אך לסתם אנשים איני מחלק שמן..."

כך סים רבנו את משלו: "מי שבא אצלי לקבל עבודת השם, יכול מפעם לפעם לקבל גם הצטרפות גשמית. אך מי שבא אלי לקבל גשמיות, את זה איני מחלק כלל".

לא פחד הבעל תפלה לדבר עם השמים את האמת הגלויה. בעזות דבר בגנות הממון, ובהתלהבות הסביר כי אין דבר מלבד לעבד את השם.

ונפלא הדבר בעיניהם מאד, כי היו נכרים דברי אמת בפיו. ושאלו אותו: "היכן הוא המלך שאתה מדבר עליו, אולי יגלה לנו דרך איך למצא ממון?". השיב להם מיד הבעל תפלה בתמיהה: "עדין אתם רוצים ממון?! מממון לא תדברו כלל!"

יש אדם הרחוק מהשם, לא יודע עליו ולא מחבר אליו. וכשכבר מגיע ולומד ומכיר שיש ה' בעולם, מה הוא מבקש ממנו? שיתן לו את תאוותיו והבלייו? כל התכלית שלנו בהכרת השם היא עצם ההכרה שיש מטרה לשמה באנו לעולם, להיות טובים יותר ולהתרומם במדות טובות והתמסרות לזולת, ללמד תורה ולקיימה באשר.

מדינת הממון והשמים כבר מודים שיש השם - מלך. אך מיד מבקשים: "נו, שיגלה לנו היכן יש ממון..." זה בדיוק הפך התכלית. הפך המטרה.

ישבו להם נתן ומוטי באוטובוס בחל המועד בדרך לירושלים. מוטי שגדול היה, ספר לנתן מעשה זה של הבעל תפלה. נתן האזין בדומיה ובסקרנות. כך התקדמו לעמק הספור, וכאשר הגיעו לקטע זה בו לומדים אנו על השמים שהכירו במלך ורצו שיגלה להם היכן יש ממון, פנה מוטי לנתן וקרא בחדוה: "זה מזכיר לי את המעשה מה'סמאלע' שספר רבנו, בא ואספר לך:

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"ב - מבעל תפלה (7)

לו. וגם אני הייתי שם בין בעלי העצה, כי המלך היה אוהב אותי.

והיתה עצתי, שיתנו לה את הגבור, באשר שהגבור עשה לנו כמה טובות, שכבש כמה מדינות, על כן ראוי שיתנו לו את הבת מלכה לאשה. והוטבה עצתי מאד, והספימו כלם לזה. והיתה שמחה גדולה שם על שמצאו חתן להבת מלכה. והשיאו אותה עם הגבור, וילדה הבת מלכה ולד.

ואותו התינוק היה יפה תאר מאד מאד שלא היה יפי של מין אנושי כלל, ושערוותיו היו של זהב, והיה להם כל הגונים, ופניו היו כפני חמה, ועיניו היו אורות אחרים,

והתינוק הזה נולד עם חכמה גמורה. כי ראוי בו תכף (בשעת ההולדה), שהוא חכם גמור, שכשהיו מדברים בני אדם, במקום שצריכין לשחק היה שוחק, וכן פיוצא בזה, כי הפירו בו, שהוא חכם גדול, רק שעדין אין לו התנועות של גדול, כגון דבור וכיוצא.

והיה אצל המלך מליץ, דהינו דברן בעל לשון ומליצה, שהיה יכול לדבר ולהמליץ

ונפלא בעיניהם הדבר מאד, כי היו נפרים דברי אמת, כי זה ידוע, שעל הלאנדקארט מציר כל הדברים. והבינו שגם דבריו נראין דברי אמת, כי זה רואין, שאפשר לקבץ ולחבר שני שררטין של היד, והיה מהם אות (על כן הבינו, שדברים אלו הנ"ל, אי אפשר לבדות זאת מלבדו, ונפלא בעיניהם מאד).

ושאלו אותו. היכן הוא המלך הנ"ל? אולי יגלה לנו דרך איך למצוא ממון? השיב להם: עדין אתם רוצים ממון (בלשון תמה)?

ממון לא תדברו כלל.

שאלו אותו: אף על פיו, היכן הוא המלך הנ"ל? השיב להם: גם אני איני יודע מהמלך הנ"ל,

ומעשה שהיה כן היה. שהיה מלך ומלכה, והיה להם בת יחידה, והגיע סמוך לפירקה, והושיבו יועצים ליעץ את מי ראוי להשיאה

דְּבָרֵי צָחוֹת נִפְלְאִים מְאֹד, שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת
לְהַמֶּלֶךְ. וְהַמֶּלֶיץ הָיָה גַם מַעְצָמוֹ מְלִיץ נָאָה,
אֶף הַמֶּלֶךְ הַנִּ"ל הִרְאָה לוֹ דֶּרֶךְ אֵיךְ יַעֲלֶה
לְקַבֵּל כֹּחַ חֲכָמַת הַמְּלִיצָה, וְעַל־יְדִיָּזָה הָיָה
מְלִיץ נִפְלָא מְאֹד מְאֹד.

גַּם הָיָה לְהַמֶּלֶךְ חָכָם. וְהַחֲכָם הָיָה גַם־כֵּן
מַעְצָמוֹ חָכָם, אֶף הַמֶּלֶךְ הִרְאָה לוֹ דֶּרֶךְ, אֵיךְ
יַעֲלֶה וְיִקְבֹּל חֲכָמָה, וְעַל־יְדִיָּזָה הָיָה חָכָם
נִפְלָא מְאֹד,

וְכֵן הַגִּבּוֹר הָיָה גִּבּוֹר מַעְצָמוֹ. וְהַמֶּלֶךְ הִרְאָה
לוֹ דֶּרֶךְ אֵיךְ יַעֲלֶה וְיִקְבֹּל גִּבּוּרָה, וְעַל־יְדֵי זֶה
הָיָה גִּבּוֹר נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד, כִּי יֵשׁ חֶרֶב שֶׁהִיא
תּוֹלָה בְּאֹוִיר הָעוֹלָם, וְיֵשׁ לְהַחֲרֹב הַזֹּאת
שְׁלֹשָׁה כָּחוֹת: כְּשֶׁמִּגְבִּיהִין אֶת הַחֶרֶב, אֲזִי
בּוֹרְחִים וְנָסִים כָּל שְׂרֵי הַחִילּוֹת, וּמִמִּילָא יֵשׁ
לָהֶם מַפְלָה, כִּי כְּשֶׁנָּסִים הַשָּׂרִים, אֵין מִי
שִׁינְהֵג הַמִּלְחָמָה, וְאֲזִי אֵין תִּקְוָמָה בַּמִּלְחָמָה,
אֶף אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֶפְשָׁר שִׁיתְקַרְבוּ הַנְּשֹׂאֲרִים
לַמִּלְחָמָה.

וְיֵשׁ לְהַחֲרֹב הַנִּ"ל, שְׁנֵי פִּיּוֹת, וְיֵשׁ לָהֶם שְׁנֵי
כּוֹחוֹת, שְׁעַל־יְדֵי חֵד אֶחָד נּוֹפְלִים כָּלָם, וְעַל־
יְדֵי חֵד הַשְּׁנֵי מַגִּיעַ לָהֶם הַחֲלִי, (שְׁקוֹרִין דָּאֵר),
דְּהִינּוּ שְׁבִשְׂרָם נִכְחָשׁ וְנָמַס, כִּידוּעַ חֲלִי זֶה,
רַחֲמָנָא לְצֻלּוֹ, הִינּוּ שָׂרֵק עַל־יְדֵי הַתְּנוּעָה
שְׁעוֹשִׁין בְּאוֹתוֹ הַחֶרֶב בְּמָקוֹם שֶׁהִיא, עַל־

יְדִיָּזָה מַגִּיעַ לְהַשׁוֹנְאִים כַּנִּ"ל, דְּהִינּוּ עַל־יְדֵי
כָּל חֵד וְחֵד הַכֹּחַ שֶׁיֵּשׁ לָהּ. וְהַמֶּלֶךְ הִרְאָה
לְהַגִּבּוֹר הַדֶּרֶךְ שֶׁיֵּשׁ לְהַחֲרֹב הַנִּ"ל, וּמִשָּׁם קִבֵּל
גִּבּוּרָתוֹ הַגְּדוֹלָה. וְגַם אֲנִי, הִרְאָה לִי הַמֶּלֶךְ הַדֶּרֶךְ
לְעֲנִין שְׁלִי, וְקִבַּלְתִּי מִשָּׁם מָה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ. וְכֵן
הָיָה לְהַמֶּלֶךְ אוֹהֵב נְאֻמָּן שֶׁהָיָה אוֹהֵב, אֶת
עַצְמוֹ עִם הַמֶּלֶךְ בְּאַהֲבָה נִפְלָאָה וְנוֹרָאָה
מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁלֹּא הָיָה אֶפְשָׁר לָהֶם כָּלָל
שֶׁלֹּא יֵרְאוּ זֶה אֶת זֶה אִיזָה שְׂעָה. אֶף אֶף־עַל־
פִּי־כֵן יֵשׁ שְׂעוֹת, שֶׁצָּרִיכִין לְהַתְפָּרֵד קֶצֶת.
וְהָיוּ לָהֶם צוּרוֹת, שֶׁהָיוּ מְצַרִּין צוּרַת שְׁנִיָּהֶם,
וְהָיוּ מְשַׁעֲשְׁעִין עַצְמָן בְּאֵלוֹ הַצּוּרוֹת בְּעֵת
שֶׁנִּפְרְדּוּ אֶחָד מִחֵבְרוֹ. וְהַצּוּרוֹת הָאֵלוֹ הָיוּ
מְצַרִּין אֵיךְ הַמֶּלֶךְ עִם הָאוֹהֵב נְאֻמָּן אוֹהֲבִים
עַצְמָן וּמִחֲבָקִים וּמִנְשָׁקִים עַצְמָן בְּאַהֲבָה
גְּדוֹלָה.

וְהָיָה סִגְלָה לְאֵלוֹ הַצּוּרוֹת, שְׁמִי שֶׁהָיָה
מְסִתֵּפֵל בְּאֵלוֹ הַצּוּרוֹת הָיָה מַגִּיעַ לוֹ אַהֲבָה
גְּדוֹלָה מְאֹד (הִינּוּ שְׁמִדַּת הָאַהֲבָה בָּאָה לְמִי שֶׁהָיָה
מְסִתֵּפֵל בְּאֵלוֹ הַצּוּרוֹת). וְגַם הָאוֹהֵב נְאֻמָּן קִבֵּל
הָאַהֲבָה מִן הַמָּקוֹם שֶׁהִרְאָה לוֹ הַמֶּלֶךְ. וְהִגִּיעַ
עַת שֶׁהִלְכוּ כָּל הַנִּ"ל, כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמָקוֹמוֹ
לְקַבֵּל מִשָּׁם כּוֹחַ, דְּהִינּוּ הַמֶּלֶיץ וְהַגִּבּוֹר וְכָל
אֲנָשֵׁי הַמֶּלֶךְ הַנִּ"ל, כָּל אֶחָד וְאֶחָד עָלָה
לְמָקוֹמוֹ הַנִּ"ל לְחַדֵּשׁ שָׁם כּוֹחַ.

שאלות לחידודא

בחן 38אך:

מעשה י"ב מבעל תפילה (7)

- ☐ המלך הראה לו הדרך שיש להחרב
- ☐ הבעל תפילה נתן לו החרב
- ו. **איך הי' אפשר להמלך והאוהב נאמן להיות נפרדין בשעות שהיו צריכין להיפרד?**
 - ☐ אחד הסיח דעתו מהשני לגמרי
 - ☐ לא הי' נפרדין אף פעם
 - ☐ הי' משעשעין עצמן עם הצורות שמצויר צורת שניהם
- ז. **איזה סגולה היה למי שהיה מסתכל הצורות האלו?**
 - ☐ היה לו בנים
 - ☐ היה מגיע לו אהבה גדולה מאוד
 - ☐ היה לו עשירות
- ח. **האם למדת את המעשה השבוע?**
 - ☐ רציתי
 - ☐ פעם
 - ☐ פעמיים

- א. **האם הם האמינו לדברי הבעל תפילה, ולמה?**
 - ☐ נפלא בעיניהם מאוד, כי נכרים דברי אמת
 - ☐ לא מצא חן בעיניהם כלל, כי זה היפך אמונתם
 - ☐ לא שמעו אותו כלל
- ב. **מה ענה להם הבעל תפילה כששאלו אותו היכן המלך הנ"ל שיגלה לנו דרך איך למצוא ממון?**
 - ☐ מממון לא תדברו כלל
 - ☐ שקשה מאוד להגיע אליו
 - ☐ שהממון הוא לא התכלית
- ג. **איזה מין שערות היה לולד שילדה הבת יחידה?**
 - ☐ של זהב
 - ☐ היה להם כל הגוונים
 - ☐ שתי התשובות נכונות
- ד. **איך היה הגבור – גבור?**
 - ☐ היה גבור מעצמו
 - ☐ המלך הראה לו דרך איך יעלה ויקבל גבורה
 - ☐ שתי התשובות נכונות
- ה. **איך ידע הגבור היכן החרב?**
 - ☐ היה לו לבד חרב

בעומק המעשה

איזה עוד דבר שימש הבעל תפילה אצל המלך?
את מי מאנשי המלך אהב המלך?

שאלת זכות: למי שיודע את המשך הסיפור - מי מאנשי המלך לא מוזכר כאן בחלק שלמדנו השבוע?

תשובות על מעשה י"ב מבעל תפילה (6)

את מי החזיקו אנשי מדינה של עשירות שלא יצא מהם? **את הבעל תפילה**

איזה דבר אמר הבעל תפילה למדינה של עשירות - ורבינו מספר את זה גם במעשה שלמדנו השבוע
וגם במעשה שלמדנו שבוע שעבר? **רק שיש יחיד בעולם, שהוא הבורא יתברך שמו,**

דעם רבינ'ס
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימיל - m025345040@gmail.com

